

A ş ı k k a r a

Hayâli, kayalı, hakka dayalı dergi

- ◆ Âşık Hasretî ◆ M. Nihat Malkoç ◆ Tacettin Şimşek ◆ Hızır İrfan Önder
- ◆ Nurgül Kaynar Yüce ◆ Halit Yıldırım ◆ Kadir Köse ◆ Yemliha Gürlek
- ◆ Hanifi Yılmaz ◆ Mehmet Pektaş ◆ Hakan İlhan ◆ Aslan Avşarbey
- ◆ Fatma Uçarlar ◆ Murat Kahraman ◆ Hacı Musa Tuncer
- ◆ Gazi Hüseyin Kılbaş ◆ Salman Kapanoğlu ◆ Tacettin Çetin

91 Sayı 21 Eylül 2025

Demedim

◆ Âşık Hasretî

Gittim neler gördüm görmez olaydım,
Köyümden şehire varmaz olaydım,
İsmi sosyetemiş sormaz olaydım,
Diyecektim öksürdüm de demedim.

Güya medeniyet meğerssem tuzak,
Bence insanlıktan bir milyon uzak,
Kalçası göründü yahu şuna bak,
Diyecektim öksürdüm de demedim.

Dinden donnan çıkmış baldır bacağı,
Yürürken insana verir gıcığı,
Vay seni vay nikâhsızın çocuğu,
Diyecektim öksürdüm de demedim.

İçkilerin âlâsını bilirsin,
İslam'ın şartını sorsam kalırsın,
Yirmi dört saatte bir evlenirsin,
Diyecektim öksürdüm de demedim.

Haksız mı *Hasretî* sözüme küsme,
Naylon kilot mini etekli yosma,
Yüz kiloluk vücut bir metre basma,
Diyecektim öksürdüm de demedim.

Â ş ı k k a r a

Hayâli kayalı hakeka dayalı dergi

Yapımcı: Tayyib Atmaca Yönetmen: Mehmet Pektaş

Set Amiri: Halit Yıldırım Afiş: Yeşilçam Hatırası

Muhabbet Adresi: Onikişubat Belediyesi Sosyal Yardım Müdürlüğü Kahramanmaraş

Sesleşme: 0535 391 92 50 Dükkân: www.acikkara.com e-mektup: acikkaradergi@gmail.com

91. Sayı Eylül 2025 ISSN-0106417 (edergi)

Kara Ölüm yahut Alçaksınız!

◆ **M. Nihat Malkoç**

...gücü kadınlara yetenlere, nefretle...

Kadına el kaldıranlar!
Alçaksınız, alçaksınız!
Salya sümük saldıranlar!
Alçaksınız, alçaksınız!

Kadınlar size ne etti?
Suçları iyi niyetli
Gücünüz onlara yetti
Alçaksınız, alçaksınız!

Kadını düşman görenler!
Fırsat buldukça yerenler!
Üstünden sefa sürenler!
Alçaksınız, alçaksınız!

Kadın ruhunu bilmezsin
Çağırdığında gelmezsin
Gözyaşlarını silmezsin
Alçaksınız, alçaksınız!

Bir ettiysen bin bulasın
Yalnız başına kalasın
Yaprak misali solasın
Alçaksınız, alçaksınız!

Lâğım olunca bir yürek,
Ona evlilik ne gerek?
Başına inmeli herek!
Alçaksınız, alçaksınız!

Ne bu nefret; deyyus, adi?
Bilmezsin hadis, ayeti
Nedir kadın cinayeti?
Alçaksınız, alçaksınız!

Kırılın pis elleriniz
Kesilsin ses telleriniz
Söylemesin dilleriniz
Alçaksınız, alçaksınız!

Ruh ikizin, aştır kadın
Kirpiğinde yaştır kadın
Öbür yarın, eştir kadın
Alçaksınız, alçaksınız!

Hiç kızarmaz yüzleriniz
Görmez olsun gözleriniz
Yok hükmünde sözleriniz
Alçaksınız, alçaksınız!

Kadın değildir köleniz
Bir değil bindir hileniz
Her gün çoğalsın çileniz
Alçaksınız, alçaksınız!

Bilmez misin ana kadın?
Canlar kattı cana kadın
Hayat verdi sana kadın
Alçaksınız, alçaksınız!

Her varlık birer ayettir
Her kurşun bir nihayettir
Bu kaçınıcı cinayettir?
Alçaksınız, alçaksınız!

Bu ne pespayelik böyle?
Nasıl insansınız söyle?
Vahşettir bu, olmaz öyle
Alçaksınız, alçaksınız!

Duyulmasın sesleriniz
Kesilsin nefesleriniz
Çukurdur adresleriniz
Alçaksınız, alçaksınız!

Yüzlerin karasısınız
Kanayan yarasısınız
Bir yangın çırasısınız
Alçaksınız, alçaksınız!

Tez elden çare bulunsun
Kalıcı tedbir alınsın
Kısasa kısas olunsun
Alçaksınız, alçaksınız!

Yeriniz çukurda, dipte
Sınıfta kaldın edepte
Sizi sallamalı ipte
Alçaksınız, alçaksınız!

Bu kaçınıcı kara ölüm?
Yüreklerde yara ölüm
İstiyoruz sıra ölüm
Alçaksınız, alçaksınız!

Nigâr Hanım Vay/Yirmi İki-Nobel Ödüllü Şair

◆ Tacettin Şimşek

Nigâr Hanım'ın şiir kitapları yüz yirmi yabancı dile çevrilmiş, dünyanın en ünlü yayınevlerinin kataloglarına girmişti. Uluslararası kitap fuarları imza günü için Nigâr Hanım'a çağrı üstüne çağrı yapıyordu: Pekin, Kahire, Tokyo, Sofya, Bakü, Torino, Selanik, Tahran, Londra, Saraybosna, Gudalahara, Doha, Abu Dabi uluslararası kitap fuarları...

Dünyanın en büyüğü olarak bilinen Frankfurt Kitap Fuarı'nın 1912'deki onur konuğu Türkiye'di. Ve özelde de Nigâr Hanım'dı. Fuar "Faszinierend farbig" (Büyüleyici derecede renkli) alt başlığıyla sunulmuştu. Demek oluyor ki renk de büyü de Nigâr Hanım'dan geliyordu.

Tam da o günlerde ülkenin cevval kadınları Nigâr Hanım'ın eşiğini aşındırmaya başladı:

"Kuralım Terakkiperver Kadın Fırkasını, siyasete atılalım. Geç başımıza, genel başkanımız ol. İlk seçimde gümbür gümbür iktidara gelelim. Türkiye, Avrupa, hatta bütün dünya kadının gücünü görsün. Son verelim şu erkek egemenliğine."

Nigâr Hanım her seferinde geri çevirdi onları: "Ben feminist değilim, kızlar." dedi. "Yanlış kapı çaldınız. Meclis-i Mebusan'a girelim de erkekler gibi kavga mı edelim? Şiirin sultanıyım ben. Parti genel başkanlığı beni kesmez. Ayrıca şu günlerde işim başımdan aşkın. Siz Duygu Asena'ya gidin. O "Kadının adı yok." diyormuş. Ona deyin ki: Yanılıyorsun, hemşire, kadının adı var. Bak, mesela, Halide Edip Adıvar. Nasıl espri ama? Neyse. Şaka bir yana, siz en iyisi Halide Edip'e gidin, benim selamımı söyleyin. Kızım gibidir kendisi. Çok severim. Kadın hakları konusunda uzmandır. Ne gerekiyorsa yapar. Cemiyet mi, parti mi, teşkilat mı, ne kurulması gerekiyorsa kurar. Hatta memlekete komünizm gelecekse de o getirir."

(Halide Edip, komünizmi getirmeyecek Türkiye'ye. Ama ilminücuma göre ileride Ali kırıncı baş kesen, zulümle abat olan bir Ankara valisi gelecek, kılık kıyafetleri eski, yamalı ve ütüsüz

diye köylüleri Atatürk Bulvarı'ndan geçirmeyecek; Âşık Veysel'i Ulus'a sokmayacak. 1944'te tutuklanıp huzuruna getirilen üniversite öğrencisi şair ve yazar Osman Yüksel Serdengeçti'yi şöyle aşağılayacak: "Ulan öküz Anadolulu! Sizin milliyetçilikle, komünizmle ne işiniz var? Milliyetçilik lazımsa bunu biz yaparız. Komünizm gerekirse onu da biz getiririz. Sizin iki vazifeniz var: Birincisi, çiftçilik yapıp mahsul yetiştirmek. İkincisi, çağırdığımızda askere gelmek." diyerek göz kamaştırıcı öz ülkü sahibi, görkemli bir devlet adamı tavrı sergileyecek.)

Ülkenin cevval kadınlarına çıtlatmadı ama Nigâr Hanım'ın kariyer planlamasında sıra Nobel Edebiyat Ödülü'ne gelmişti. Bu ödül, ona anasının ak sütü gibi helal olacaktı. Ekrem Bey, Hamid ve Tevfik Fikret de Nobel'e aday gösterilmişlerdi ama sonuç olumsuzdu.

Ey okuyucu, müsaadenizle şimdi bir Ahmet Mithat Efendilik yapalım ve Nobel Ödülleri hakkında biraz malumat verelim.

Nobel Ödülü, dinamitin de mucidi olan Alfred Nobel'in 1895 tarihli vasiyeti üzerine kimya, fizik, edebiyat, barış, fizyoloji ve tıp alanlarında olmak üzere beş dalda verilir. Nobel'in vasiyetinde belirttiği gibi, edebiyat ödülü sahibi İsveç Akademisinin seçtiği beş üyelik komite tarafından kararlaştırılır. Para ödülü Nobel Vakfı tarafından karşılanır.

Edebiyat ödülü ilk kez 1901 yılında Fransız Sully Prudhomme'a verilmiştir. Prudhomme bir madalya, bir diploma ile birlikte 150.782 İsveç kronunu kapmıştır.

Bu kadar Ahmet Mithat Efendilik yeter. Konumuza dönelim:

Nigâr Hanım, Nobel Edebiyat Ödülü'nü kazanırsa babasının kitap dolu ceviz sandığından, Sultan Abdülhamid tarafından yapılan ve kendisine hediye edilen kitaplıktan, o kitaplıktan yer alan eserlerden söz edecekti. Şekspir'in şiirleriyle Mevlâna'nın Mesnevi'sini aynı dönemde okuduğunu söyleyip iki şairi kıyaslayacak ve Mev-

lâna'ya Türklerin Şekspir'i, Şekspir'e İngilizlerin Mevlâna'sı diyecekti. Kazandığı para ödülünü ise Darülaceze ve Darüşşafaka'ya bağışlayacaktı. Ödülü de tutkuyla sevdiği yalnız ve güzel ülkesine ithaf edecekti.

(İlminücuma göre 92 yıl sonra Orhan Pamuk, Nobel Edebiyat Ödül Töreni'nde basbayağı Nigâr Hanım'dan kopya çekip babasının kitap dolu tahta bavulundan bahsedecek ve müthiş bir sükse yapacak. Bu tahta bavulun Nigâr Hanım'ın bahsini ettiği ceviz sandıktan ilhamla gündeme getirilip getirilmediği elinizdeki hikâyeyi okuyanların dışında herkes için meçhul kalacak. Ödülü ithafla ilgili cümlesinin de 104 yıl sonra Nuri Bilge Ceylan nam bir yönetmenin diline nasıl düştüğü ise akademilerde bilimsel araştırma konusu olacak.)

Nihayet beklenen gün geldi çattı. Bütün ülke nefesini tutmuş, Nobel Edebiyat Ödülü'nü kimin kazandığının açıklanmasını bekliyordu.

İsveç Akademisinin, Sorbon, Kembriç ve Oxford Üniversitelerinin edebiyat ve dilbilim profesörlerinin, daha önce ödül alan Fransız Prudhomme, İngiliz Kipling, İsveçli Lagerlof ve Hintli Tagore'un, nihayet Türkiye Muharrirler Cemiyeti, Türkiye Şuara Kooperatifi gibi toplulukların başkanlarının teklifiyle Nigâr Hanım'ın ismi Nobel Edebiyat Komitesinin masasına geldi. Akademi'nin beş kişilik çalışma organının değerlendirme toplantısı yirmi dakika sürdü. Yirmi kişilik ön aday içinden beş öncelikli aday belirlemeye uğraşmak zaman kaybı olacaktı. Komiteden karar şimşek hızıyla ve oy birliğiyle çıktı. Nobel Edebiyat Ödülü Nigâr Hanım'ındı. Ödül, Nigâr Hanım'a "Dünyaya şiirsel yaklaşımı, duygulu söyleyişi ve kendisi kadar güzel dizeleri için" verilmişti.

Ödülün açıklandığı gün ülke şenlik alanına benzedi. Sosyal/asosyal medya çıldırdı. Halk şehir meydanlarını doldurdu; halay çeken çekene, bar tutan tutana, horon tepen tepene, zeybek oynayan oynayana... Seğmenden horaya, Kafkas'tan çaydaçıraya, teke zortlatmasından oğlak zırtlatmasına, Silifke'nin yoğurdundan Susurluk'un ayranına... Çiftetelli, harmandalı, karşılama, misket, bengi, mengi, kasap, erik dalı gev-

rektir... Hangi birini sayalım şimdi? Bütün ülke bayram yerine döndü anlayacağınız. İktidarı muhalefeti; Galatasaraylısı, Fenerbahçelisi, Beşiktaşlısı, Vefalısı, Ankaragüçlüsü, Karşıyakalısı, Altaylısı tek ses, tek yürek oldu. Nigâr Hanım, ülkeyi bir noktada birleştirdi.

Sevinçten çılgına dönüp 7,65'leri, 9 mm'leri, berettaları, Smith Wessonları, parabellumları, 14'lüleri, Ziganaları, Fatihleri, Kırıkkaleleri, çifteleri, hatta mavzerleri çekip ortalığı savaş alanına çevirenler de cabası. Heyecan çitası yüksek bir millettik vesselam.

Ödül töreni Alfred Nobel'in ölümünün 81. yıldönümü olan 10 Ekim 1914 Cumartesi günü saat 14'te yapılacaktı. Avrupa'daki Türkler nehir olup Stockholm'e aktı.

Türkiye, Nigâr Hanım'ı İsveç'e yolcu etmek için Yeşilköy'deydi. Mehter takımı "Ceddin deden, neslin baban / Hep kahraman Türk milleti" ile açtı perdeyi, "Tarihi çevir nal sesi, kısarak sesi bunlar / Delmiş Roma'nın kalbini mızrak gibi Hunlar" ile yaldızladı, "Ey şanlı ordu ey şanlı asker"le kapattı. Belediye bandosuyla birlikte Ayten Alpman "Bir başkadır benim memleketim" deyince havalimanında kocaman bir koro kurulmuş oldu.

Nigâr Hanım her zaman olduğu gibi uçağın merdivenlerinden bir kuğu gibi süzülüp çıktı. Merdivenin sahanlığına ulaşınca dönüp bütün Türkiye'ye el salladı, hatta sağ eliyle üç avuç öpücük fırlattı. Biraz sonra uçağın kapısında gözden kayboldu.

(Tarihler 1914'te ödül verilmediğini yazacak ama inanmayın, o sinsi bir İngiliz propaganda-sıdır. Biz biliyoruz ki o yıl ödülü Nigâr Hanım kazandı.)

Nobel ödüllü bir şairemiz vardı artık.

Yüz akımız, göz bebeğimiz, ciğerparemizdi o. Medariiftiharımızdı.

Bir sonraki aşamada UNESCO tarafından Yaşayan İnsan Hazineleeri Türkiye Millî Envanterine dâhil edilecekti.

Allah "Yürü ya kulum!" demişti bir kere.

Hayat Gülistan Değil

◆ Hızır İrfan Önder

Övünmekten geri durmaz,
Arıyım der hiç bal yapmaz!
Denizden, gölden yakınır,
Geçmek için bir sal yapmaz!

Bulut gibi gezer durur,
Bastığı yer hemen kurur,
Yalan söyler kabul görür,
Hiçbir işi güzel güzel yapmaz!

Arzusu, hevesi ölmez,
Yüzü hiçbir zaman gülmez,
Haramı helâli bilmez,
Görünüşte pek mal yapmaz!

Ölümü de hiçe sayıp,
Durmaksızın eder ayıp,
Avazını bulamayıp
Bir gün olsun vokal yapmaz!

Sükûti'ye uzak bühtan,
Hayat değil bir gülistan,
Ektiği yok bahçe, bostan,
Okkalı bir amel yapmaz!

Ökkeş Dayı

◆ Nurgül Kaynar Yüce

Yakındır çağ atlamak kara saban devrine
Mazota güç yetmiyor dardayız Ökkeş dayı
Şekerin, yağın etin maraz düştü nevrine
Kazan kaynamaz oldu zordayız Ökkeş dayı

Elde yok avuçta yok her gün zam üstüne zam
Yoksulluk had safhada böyle olur mu nizam
Gırtlığa kadar borç var hangi birini yazam
Yekinir miyiz en dip yerdeyiz Ökkeş dayı

Buzdolabı tam takır her şey ateş pahası
Yoksulun bir araya gelmez oldu yakası
Keçi can derdindeyken kasabın fiyakası
Eksilmiyorsa bil ki nârdayız Ökkeş dayı

Lüks ihtiyaca girdi toplu taşıma bile
Sabır taşı olsaydı o da gelirdi dile
Tükendi umudumuz bundan gayrı nafile
Ciğerimiz yanıyor kordayız Ökkeş dayı

Zaten evimiz kira, elektrik, su derken
Ellerimiz titriyor faturayı öderken
Taş gibi saplanır aş boğazımıza yerken
Katık bulamaz olduk zardayız Ökkeş dayı

Güya asgari ücret dört bin küsuru geçti
Maaş cebe girmeden sizlere ömür göçtü
Fukara şarampole yuvarlanıp da uçtu
Yalan değil pert olduk hurdayız Ökkeş dayı

Tüpün hâli ortada termosifon çok yakar
Oğlan kötü alışmış her sabah el yüz yıkar
Kart silipi geldikçe bana sıkıntı çöker
Çimmeyi de tergedik kirdeyiz Ökkeş dayı

Gurbet elde hayat zor, değilse kuru tuzun
Öğrenim kredisi bitmedi daha kızın
Dürüst kale alınmaz sözü geçer hırsızın
Geçim dirlik kalmadı hırdayız Ökkeş dayı

Bu yıl kafaya koydum köyüme dönmeyi ben
Bizim harabe evi varıp onarıversen
Vallahi şaka değil, bacına sor istersen
Göçümüzü yüklettik tırdayız Ökkeş dayı

Madımak, tirşik, çiriş, toplayıp yarpuz, yemlik
Dağ çayını gaynatıp demlerik goca demlik
Marketleri, gasabı, terk eylerik bir demlik
Bir sene sabredersek kârdayız Ökkeş dayı

Eksik ise tamamla taşlarını düvenin
Buzağası oldu mu bizim hasta düvenin
Devir işi bitince sattığımız düvenin
Bugün değilse yarın ordayız Ökkeş dayı

Evlilik Şartı

◆ Halit Yıldırım

Laf evlilikten açılınca bizim aveneyi az lafınan zapt etmek ne mümkün! Durmadan gidişmedik başaltı kurdalıyor haytalar. Benim Anşe ile evlenme hikâyesini anlattığım günün ertesi günü gine gelip köşeye oturdular. Havadan, sudan başlayıp lafı dere tepe dolaştırıp yine getirdiler evlilik hikâyelerine. Bizim Yelpirik Kel Savaş kömüğün göle ettiği gibi şapadanak demesin mi?

“İrfani emmi sen bir de Afşın’a gidip asker arkadaşını evermişsin. O nasıl oldu? Hele bir anlatsan da dinlesek.”

Al başına belayı. Kimden duydu, nereden öğrendi bu meseleyi bu buynuzu kurtlu! O bu kadar lafın ucunu kanattı ya diğerleri de hemen yüklendi:

“Anlat İrfânî emmi anlat!”

Kurt kocayınca itin maskarası olur derler biz de kocayınca bunların maskarası olduk. Anlatsan bir türlü anlatmasan bir türlü. Neyse baktık ellerinden kurtuluş yok, başladık anlatmaya.

Afşınlı Osman Ağa benim asker arkadaşımıdır. Osman Ağa askerlik bittikten sonra Osmaniye’ye göçmüştü. Acı tatlı günlerimiz oldu asker ocağında. Bir gün bir mektup geldi Osman Ağa’dan. Meğer hanımı Dürdane vefat etmiş. Onca yıllık arkadaşlığımız vardı. Gidip başsağlığı dileyeyim diye düştük Adana yollarına. Neyse uzatmayalım Pozantı’dan dikine aşağı bir kartal gibi süzülüyordu otobüs. Yüzüme rüzgâr değil sanki alev yağıyordu. Nasıl memleket arkadaş? Herhalde cehennemden bir köşe olmalı. Donumuza kadar terleyerek Adana otogarına indim. Şimdiki gibi Osmaniye’ye direk otobüsü nereden bulacaksın? Sorup Osmaniye minibüslerinin yerini öğrendim. Bu sefer de minibüs tam dolmadan kalkmaz demesinler mi? Öğlenden ikindiye kadar cünübesin dolmasını bekledik. Bu arada cünübesin kalkmasını bekleyen yolculardan birisiyle iyice samimi olduk. Neyse ki araba doldu, bir buçuk saatte Osmaniye’ye vardık. Geçmiş gün adı neydi unuttum. Osmaniye’ye inince ‘İrfânî kardeş burada kimin kimsen var mı, nereye gideceksin?’ deyince ben de adamın samimiyetine inanarak Osman Ağa’yı anlatmaya başladım. Körün taşı gibi bu arkadaş ‘Ben Osman Ağa’yı tanıyorum. Seni ona teslim ederim.’ deyince rahatladım. Birlikte bir kahveye vardık. Sağ olsun çay söyledi, etrafımızdakiyle koyu bir sohbete daldıktan sonra Osman Ağa’nın burada olup olmadığını sorduk.

O sırada adamın birisi ayağa kalktı ve eliyle kahvenin önüne duran stecin Reno taksiyi işaret ederek,

“Aha Osman Ağa’nın arabası bu.” dedi.

Essahtan da Osman Ağa arabadan indi ve kahveye doğru yöneldi. Bana işmar ettiler:

“Dur bakalım seslenme, seni tanıyacak mı?” dediler.

Osman Ağa geldi, millete selam verdi. Bir masaya oturdu. Hoşbeşten sonra benimle göz göze gelince birden ayağa fırladı:

“İrfânî sen ne geziyorsun burada!” diye geldi boynuma boğazıma sarıldı.

“Sana başsağlığına geldim.” deyince Osman Ağa uygulandı: “Ulan,” dedi, “Kazanırsan dost kazan, düşmanı anan da doğuruyor. Daha akrabalarımın bana başsağlığı dilemeyen bir sürü akrep varken adam kalkmış taa Çorum’dan taziyyeye gelmiş.”

Kahvedekiler hep bir ağızdan “Hoş geldin emmi.” diyerek benimle tokalaştılar.

Osman Ağa hemen beni arabasına bindirdi. Bir iki parça alışveriş evin yoluna düştük. Meğer Osman Ağa iki evliymiş. Osman Ağa ilk karısı Hatçe’yle anlaşılamamış ama resmi olarak da boşanmamış. Hatçe Kadın kendi evinde dururmuş, Osman Ağa başka bir evde. Bunun üzerine Osman Ağa imam nikâhı ile Dürdane isminde bir başka kadınla evlenmiş. Dürdane de ölünce Osman Ağa yine resmîyette evli ama gerçekte dul kalmış. Neyse yolda epey bir şeyler anlattı geçmiş gün unuttum.

Eve vardık. Benim geldiğimi duyunca Osman Ağa’nın çocukları da geldiler. Yemekten sonra Osman Ağa çocuklarına “Beni everin!” diye bir çıkış yaptı ki elimizde çay bardakları kalakaldık.

Osman Ağa,

“Beni evermezseniz hakkımı haram ederim, asarım, keserim!” diye veryansın ediyordu.

“Sus akıllı ol” desem de beni hiç dinlemedi.

Osman Ağa’nın oğlu Tayyip,

“Baba sen evlenmek istiyorsun ama zaten anamınan resmîyette evlisin. Madem evlenmek istiyorsun, anamızla seni sulh edelim, barışın. Yeni bir evliliğe gerek kalmasın.” deyiverdi.

Osman Ağa bir bana baktı, bir Tayyip’e, bir diğer uşaklarına:

“Ben Hatçe’yle iki dünya bir araya gelse yeniden bir araya gelmem!” dedi çıktı.

En büyük oğlu Tayyip:

“Baba etme tutma bizi el âleme rezil etme. Anamla hem resmi nikâhın var hem dinî nikâhın var. Araya büyükler girer aranızdaki bu soğukluğa bir çare bulurlar.” dedi.

Osman Ağa lafı gediğine koymayı severdi. Oğlu Tayyip’e dönerek,

“Oğlum sen Titanik filmini izledin mi?” dedi.

Tayyip:

“Evet, birkaç kez izledim baba.” dedi.

Osman Ağa:

“Peki o gemide kurtulan oldu mu?” dedi

Tayyip:

“Hayır baba kurtulan olmadı.”

Osman Ağa:

“Oğlum artık benim için de ananız bir Titanik.” deyince herkes gülüşmeye başladı.

O zamana kadar beni sessizce dinleyen Savaş hemen araya girdi:

“Hoppala Osman Ağa ilk karısıyla küs müymüş?” diye sordu.

“Ulan oğlum lafı nerenle dinliyon. Dedik ya küsmüş diye! Zaten küskünlük yüzünden resmen boşanmasalar da evleri ayırmışlar.”

Neyse alttan girdik üstten çıktık Osman Ağa'yı razı ettik. Sıra Hatçe Kadın'ı razı etmeye gelmişti. Onu da çocukları üstlendi. Kalkıp analarının yanına gittiler. Sabah ezanı okunurken Tayyip gülererek geldi:

“Tamam oldu bu iş, anamı zor gücele razı ettim. Camiden sonra hemen imamı getirip dini nikâhınızı tazeleyelim. Siz epey birbirinize sövüp saydınız. Allah bilir ya sizde nikâh dalak bir şey kalmamıştır.” dedi.

Başağılığına gitmiştim, şimdi de arkadaşımı baş göz ediyordum. Hemen imamı getirdiler nikâhlar tazelendi.

Neyse o gün ben Osman Ağa'nın kardeşinin evinde misafir oldum. Ertesi günü de diğer kardeşi illa bizim de misafirimiz ol dedi ve bizim misafirlik uzadı.

İkinci günü akşamı oturuyorduk ki kapı bir tangırıyla açıldı. Osman Ağa köpürmüş hâlde içeri girdi:

“Ulan düzrüler ben size demedim mi bu kariyla geçim olmaz diye? Karı beni yanına yanaştırmıyor. Üç metrelik kıta sahanlığı soktu araya. Olduk mu biz Yunan adaları gibi. Ulan ben karı ile ayrı odada yattıktan sonra niye evleneyim ki? Zaten evlerimiz ayrıydı, birbirimiz görmüyorduk. Huzurumuz da bozulmuyordu. Böyle mi razı ettiniz ananızı? Ben böyle evlilik istemiyorum. Sizin hatirinize onu bu zamana kadar boşamadım. Beni bu yaştan sonra mahkeme kapılarına düşürmeyin. Ulan beni ele âleme rezil ettiniz. Onun evi başına kepsin. Yüzü kara tahtaya gelsin. Beni başka bir kadınla everin yoksa size beddava ederim. Dünya ahret iki yakanız bir araya gelmez.” dedi.

Tayyip'e de,

“Ulan ben sana demedim mi senin anan benim için Titanik diye? Batmış Titanik yüzer mi? Yüzmez. Senin aklına uydum Titanik'i yüzdürmeye çalıştım. Oldu mu? Nerdeee!”

Keşke bunca lafı saydıktan sonra çenesini tutup sussa, nerdeee! Ha bire sövüp sayıyor. Osman Ağa'yı

oturttuk, sakinleştirdik. Tayyip kalkıp anasının yanına gitti. Ortalık bir anda buz kesmişti.

Tayyip bir saat sonra suratı turşu satarak geldi. Anası da Nuh diyor peygamber demiyormuş. Böylece Osman Ağa'nın ilk karısıyla ikinci evlilik denemesi üç gün içinde son bulmuştu.

Ertesi gün ben Çorum'a dönmeye hazırlanınca Osman Ağa,

“Beni bu hâlde bırakıp gitme!” diye ısrar etti. Mecburen o gün de kaldık.

Akşam yemeğini yedik mi yemedik mi tam hatırlamıyorum ama sofranın başındaydık ki odaya bir adam geldi. Adı Celep Ali miydi neydi, geçmiş gün adını unuttum. Onu oturttular hemen sofraya. Hoşbeşten sonra adam demez mi?

“Bizim köyde senin yaşına yakın hiç evlenmemiş bir kız var; babayığit, Osmanlı bir kadındır. Elinden her iş gelir, erkek gibi tırpan bile biçer. Hatta duyduğuma göre evlenmeye de meyilliymiş.”

Osman Ağa tutturdu mu bana onu isteyelim diye. Al başına belayı.

Adam da tam Osman Ağa'nın kafasında...

“Hayırlı iş geciktirmeye gelmez. Kalkın ben sizi götürüyüm.” deyiverdi.

Bunu duyan Osman Ağa zapt olur mu?

“Adam doğru söyleyik, kalkın sofra böylece dursun. Haydin gidek. Hayır iş beklemeye gelmez!” deyip ayağa dikildi. Yediğimiz üç lokma yemeği boğazımıza dizdi.

Tayyip,

“Yahu baba, etme, tutma. Bu saatte nasıl gidip düğürçülük edelim. Elimiz boş mu gideceğiz? Sabah ola, hayrola!” dese de adam düştü yola.

Neyse arabaya bindik. Osman Ağa direksiyonu da kimseye vermiyor. Oturdu şoför mahalline. Ben ve Tayyip arkaya bindik. Adam da Osman Ağa'nın yanına bindi.

Tayyip,

“Bak baba eli boş düğürçülük olmaz. Şuradan bir pastaneye sür de hiç olmazsa bir tatlı neyi alak.” diye yine itiraz etti.

Osman Ağa geri döndü:

“Ulan sen babanı ne sandın? Ben her zaman tedarikliyimdir. Arabanın arkasında lokum, şeker hazır.” dedi sonra torpidoyu açtı ve küçük bir kutu çıkardı. “Bu da yüzükler,” demez mi? Ne bildik gülelim ne bildik kızalım.

Neyse kontağı çevirdi, gaza bastı düştük yola. Lakin araba zorlanarak gidiyor, bir türlü hızlanamıyordu. Belki bir kilometre gittik gitmedik Tayyip babasına,

“Yahu baba arabanın bir arızası mı var? Bu araba böyle değildi. Bir de koku geliyor. Eğle de bir bakalım.” dedi.

Osman Ağa,

“Ne olmuş arabaya, aynı işte!” dedi ve hiç oralı olmadı.

Lakin araba iyice ağırlaştığı gibi bir yanık kokusu arabanın içini doldurdu.

Tayyip yine babasını uyardı. Osman Ağa durdu durmasına emme Tayyip dedi ki:

“Baba ne yaptın, arabanın el freni çekik gelmişsin buraya kadar. Arabayı yakacaktın.”

Osman Ağa gülerek,

“Ben ne yaptığımı biliyor muyum?” deyip el freni ni indirdikten sonra yola devam ettik. Köye vardık. Doğruca adamın evine vardık. Kadının adı Hürü’y-müş. Adam karısını hemen Hürü’nün evine gönderdi.

Kadın yarım saat sonra gülerek geldi:

“Sana görücü gelecek, kabul eder misin?” demiş.

O da,

“Ederim,” demiş.

Kalktık kadının kapısına vardık. Bu arada kadın da kendi akrabalarını çağırmış. Çaylar içilince ben söze girdim:

“Efendim sebebi ziyaretimiz, Allah’ın emri, Peygamberin kavli üzerine kızınız Hürü’yü arkadaşım Osman Ağa’ya istiyok.” dedim.

Adamlar birbirine bakıştı. Daha onlar ağzını açmadan Hürü söze girdi:

“Madem bana talipsiniz, benim şartlarım var. Onları kabul ederseniz varırım. Yoksa bu iş yatar.” demez mi?

Herkes buz gibi oldu. Kadın milletin şaşkınlığını görünce söze devam etti:

“Valla bu yaştan sonra evleneceksem sıkıntı çekmem lazım. Zaten yeterince sıkıntı çektim. Artık yeter! Evvelen 500 bin başlık, on tane üç burma bilezik, dört beşi bir yerde bir de kremsiye isterim bu bir.”

Osman Ağa’ya baktım. Hiç kimseyi gözü görmüyordu:

“Tamam, altınları da parayı da vereceğim.” dedi.

Tayyip’e baktım öfkeden kıpkırmızı olmuştu. Biz iş bitti sanıyorduk ki Hürü Kadın yine konuşmaya devam etti:

“Ayrıca ben köyde durmam. Bana Osmaniye’de bir ev alıp üstüme tapulayicin, bu iki!”

Osman Ağa elini masaya vurdu:

“Tamam evin birini sana verdim gitti.” dedi.

Artık korkudan Tayyip’e bakmıyordum. Herhalde şartlar bitti derken kadın devam etti:

“Sen şimdi her şartımı kabul ediyorsun öyle mi?”

“Evet bu şartları kabul ediyorum.”

“Pazarlık etmeyecek misin?”

“Etmeyeceğim.”

Kadın bir Allah Allah çekti. Kalktı içeri gitti. Ne olduğunu anlayamamıştık. Kadın içeri girince Tayyip

babasının ceketini çekiştirerek sordu.

“Yahu baba sen dellendin mi? Bu kadar parayı nereden bulucun? Zaten vereceğin anamın üzerine hem evlenmene rıza göstereceğin hem de oturduğu evi mi verisin? Böyle bir iş nerede görülmüştür” dedi.

Osman Ağa elini havada salladı.

“Sen sus, ben hallederim.”

O sırada kadın elinde bir çift yün çorapla geri geldi: “Kalk bakalım Osman Ağa, bu çorapları tek ayak üstünde yıkılmadan giyersen sana varırım. Yoksa havanı alırsın, bu da üçüncü şartım.” demez mi?

Ulan bu nasıl şart deyip birbirimize bakıştık. Osman Ağa ise hiç itiraz etmeden ayağa kalktı. Kadının elinden çorabı aldı. Tek ayak üstünde çorabı giymeye çalıştı ama çorap yeni örülmüş olduğundan hiç esnemiyor, bu yüzden de kolay giyilemiyordu. Osman Ağa tam çorabı giydi derken dengesini kaybedip sağ tarafına yıkılıvermesin mi?

Ulan gülen mi ağlan mı? Şaştık kaldık.

Kadın onun bu hâlini görünce ayağa kalktı:

“Daha bir çorabını bile giyemiyon benimle evlenmeye kalkıyon. İnsan karşından birisi bir şey isteyince azıcık pazarlık eder. Kimin malını kime veriyon Osman Ağa? Ben evin eski karyın olduğunu bilmiyom mu? Hem ben he desem sen o karyı boşayıp bana izinneme alacak mısın? Bunca zaman karını boşamamışsın, boyunca oğlun uşağın olmuş şimdi mi boşuyucun? Demek ki sen köprüden geçene kadar ayıya dayı demeye alışkınsın. Aklınca ben her şeyi kabul edeyim karı he desin gerisi Allah kerim diyon ha! Sen her şartı kabul ederken oğlun renkten renge giriyordu. Senin Allah bilir aslı yok yaylasında beş yüz koyunun da vardır. Haydi bakalım, siz yitiğinizi başka kapıda arayın. Ben savruk bir adamla ömür geçiremem.” demez mi?

Ardımıza baka baka çıkıp evimize döndük. Beni ertesi günü Adana’ya götürdüler. Ben de bir otobüse binip Çorum’a döndüm. İşte çok merak ettiğiniz hikâye böyleydi.

Bizimkiler “şarta bak şarta” diye epey bir mülahaza ettiler. Bizim emektardan bir çift yün çorap isteyip ayakta çorap giyme yarışı başlattılar. İt Yaşar hariç alayı çorabı giyemeden sağa sola kaykıldılar. Gülmekten ayakta duracak hâlimiz kalmadı. Lakin o solucan yapılı göbel yani bizim İt Yaşar, yıkılmadan hem sağ ayağına hem de sol ayağına çorabı geçirmeyi başardı. Hem de üç kere denettik üçünde de yıkılmadan çorapları giydi. Tevekkeli dedim bir adama boşuna lakap takmazlar. Eh buna da tevekkeli İt Yaşar dememişler. Öyle ya bu millet cahildir, az okumuştur emme irfan mektebinde yetişmiştir. Kimin adam kimin şalgam olduğunu iyi bilir vesselam.

İnsanı Anlamak Zor İmiş Meğer

◆ Kadir Köse

Yaşadım yaşarken hep şunu gördüm
Her insan farklı bir sır imiş meğer
Anlamak uğruna çaba gösterdim
İnsanı anlamak zor imiş meğer

Doğru er aradım doğruluk ile
Ancak çok azında görmedim hile
En doğru sandığım kimsenin bile
Hoş olmayan huyu var imiş meğer

Kimini tanıdım hiçten nefretli
Kimini tanıdım ruhu illetli
Kimisi de var ki iblis niyetli
Bunlar da doğuştan şer imiş meğer

Fedakâr denende ben'likler gördüm
Dürüst bilinende hinlikler gördüm
Olgun anılarda hamlıklar gördüm
Beşer tam tanınmaz tür imiş meğer

Günbegün artıyor kemler sürüsü
Azaldı Âdem'in hası, hâlisi
Anladım ki varsa iyi birisi
Yaşadığı yere nur imiş meğer

Köse der kötünün çokça olduğu
Kul hakkı günahın sıkça olduğu
Adam kandırmanın akçe olduğu
Dünya ne acayip yer imiş meğer.

Çevirir

◆ Yemliha Gürlek

Utanmaz sıkılmaz bakar harama
Hizmet eder asi fasık kuruma
İmansız âlimde vicdan arama
Tutar hakikati fala çevirir

Yan yana yığılmış baktım kabirler
Şaşkınlara fayda etmez tabirler
TV'de görünen acı biberler
Yakar dilimizi lala çevirir

Kulaklar var kirden pastan arınmaz
Dedikodu lakırtıdan erinmez
Bu beden de iman ihsan barınmaz
Yakar amelleri küle çevirir

Nedir şu azgınlık aşırı istek
Nasihat faydasız, kâr etmez kötek
Aramızda gezer bir şaşkın ördek
Tutar şu gölleri çöle çevirir

Susma De Hele

◆ Hanifi Yılmaz

Gelenek görenek, ata dededen
Ne tahsil ettiysen, susma de hele
Taklitle yaşadın, emek vermeden
Nasıl Müslüman'sın, susma de hele

Mahalle kültürü, dinin imanın
Hem temelin zayıf, ilmin irfanın
Okullar okudun, arttı imkânın
Nasıl Müslüman'sın, susma de hele

Makam servet şöret, her şey ne âlâ
Çalıştın kazandın, hakkın pekâlâ
Özgürce yaşarsın, aliyyül âlâ
Nasıl Müslüman'sın, susma de hele

Hayat çok güzeldir, gelip geçerken
Helal haram demez, yiyip içerken
Meyhane plajda, ahkâm keserken
Nasıl Müslüman'sın, susma de hele

Laik çağdaş aydın, çıplak gezersin
Batı'ya özenir, hayat bu dersin
Kapanır perdeler, çok haltlar yersin
Nasıl Müslüman'sın, susma de hele

Beğenmezsin dindar, hacı hocayı
Kadın sosyete, satar kocayı
Koca metreslerle, tutar locayı
Nasıl Müslüman'sın, susma de hele

Namaz niyaz senin işine gelmez
Ezanlar okunur, hiç yüzün gülmez
Kur'an'da çok cahil, Elif'i bilmez
Nasıl Müslüman'sın, susma de hele

Senede kılınır, bayram namazı
Dudak kıpırdamaz, bilmez niyazı
Şarkı türkülerle coşturur sazı
Nasıl Müslüman'sın, susma de hele

Yaş yetmiş gelmiş, uslanmamışsın
Kurtuluş İslam'dır, yaslanmamışsın
Azrail ruhunu almaz sanmışsın
Nasıl Müslüman'sın, susma de hele

Hâlâ uyanmadın, depremle selle
İkaz ediyorum, yumşak bir dille
İslam'a dâhil ol, Hakk'dan af dile
Nasıl Müslüman'sın, susma de hele

Dindaşların ölür hep seyredersin
Cihada çağrılсан firar edersin
Zor buldum keyfimi bozamam dersin
Nasıl Müslüman'sın, susma de hele

Ezanlar okunur, selâ verilir
Ölümün camiden, ilan edilir
Hor gördüğün hacı, hocalar gelir
Nasıl Müslüman'sın, susma de hele

Zengin yoksul dostlar, seyreder seni
Musallada yatan, naçiz bedeni
Artık çok geç dostum, giydin kefeni
Nasıl Müslüman'sın, susma de hele

Şu karanlık kabir, çekilmez böyle
Keşke mümkün olsa, dönmek yok öyle
Münker Nekir gelir, doğru söz söyle
Nasıl Müslüman'sın, susma de hele

Resmi İşler Müdürlüğü/beş-Sosyal Medya Mesaisi

◆ Mehmet Pektaş

Resmi İşler Müdürü Bilal Bey, masasının başında telefonuyla oynuyordu. Kapı çalınınca kafasını bile kaldırmadan,

“Gel!” diye seslendi.

Kapının açılmasıyla birlikte içeriyi sitemli bir ses doldurdu:

“Yahu Müdür’üm biz seni böyle mi karşıladık?”

Bilal Bey, başını kaldırdığında odaya girenin İlçe Müftüsü Osman Hoca olduğunu gördü.

“Oo hoş geldin Hoca’m. Bu ne güzel sürpriz!” diyerek fırladı yerinden.

Misafirine sarılırken,

“Haber verseydin kapıda karşılardık.” diye üste çıkmaya çalıştı.

Osman Hoca, gözlerini kıstı, hafif alaycı bir tebessümle cevap verdi:

“Aşk olsun Müdür’üm! Sekreterine bir hafta önce söyledik. Yoksa sana söylemedi mi?”

Bilal Bey’in yüzü kıpkırmızı olmuştu:

“Vallahi kimse bir şey söylemedi.” dedi. Ardından yüksek sesle bağırırmaya başladı:

“Aysel, Aysel!”

Sekreterden ses gelmeyince,

“Bir yere kadar gitti galiba. Ben sorarım ona.” diye söylendi. Tekrar misafirine döndü:

“Birer kahve içeriz değil mi?”

Cevabı beklemeden,

“Yaşar, Yaşaar!” diye seslendi bu defa.

Yaşar’dan da ses gelmeyince “Ahmet!” dedi. Ahmet’ten de ses yoktu.

“Süleyman, Hakkı, Ayşe, Mustafa, Fatma!” diye devam etti.

Kimse cevap vermiyor, Müdür Bey’in alnından boncuk boncuk ter akıyordu:

“Sen yabancı değilsin Hoca’m, hele ben bir bakayım şunlara.” diyerek kalktı yerinden.

Biraz sonra elinde iki kulplu bardakla çıkageldi.

“Kusura bakma Hoca’m fincanlarla, cezveyi bulamadım, çayın da altında su kalmamış. Üçü bir arada yaptım. Çay demlenene kadar idare et.”

Osman Hoca, gülmemek için kendini zor tutuyordu:

“Yahu azizim koskoca müdürlükte personel yok mu, çayla kahveyle neden sen ilgileniyorsun?”

Bilal Bey, derin bir nefes aldı:

“Ah Hoca’m ah! Ne sen sor ne ben söyleyeyim. Sayıya baksan en kalabalık daire bizimki. Ama hepsinin gözü telefonda. Fık fık fık. Biri story atar, biri video izler, öteki beğeni kovalar. Sert çıktım olmadı, yumuşak davrandım olmadı. Soruşturma açtım hiç olmadı.”

Bilal Bey, bu sırada telefonunu çıkarmış, önüne gelen personellerinin paylaşımlarını misafirine gösteriyordu. Bu sırada birkaç beğeni ve yorum atmayı da ihmal etmedi.

Osman Hoca’ya dert yanarken müftülüğe yaptığı ziyaret gözünün önüne geldi. Sıkılarak sordu:

“Hoca’m sizin işler tıkr tıkr işliyordu. Bir akıl ver Allah aşkına. Nasıl baş ediyorsun personelinle?”

Osman Hoca gülümsedi:

“Ben işin kolayını buldum Müdür’üm. Bak sana anlatayım.”

Bilal Bey, hemen misafirinin karşısına oturup can kulağıyla dinlemeye başladı.

“Buraya ilk geldiğim sıralar camileri ziyaret ettim.” diye devam etti Osman Hoca. “Caminin birinde beni müezzin karşıladı. İmamı sordum, cevap yok. Sonradan öğrendim ki meğer imamla müezzin aralarında anlaşmış. Bir hafta birisi bir hafta birisi geliyormuş camiye. İmam nakliyeciliğe, müezzin çiftçiliğe başlamış.”

“Yapma yahu! Peki sen ne yaptın?”

“Hiçbir şey demeden daireye geldim. Maaş zamanı gelince aylıklarını 15’er günlük yaptırdım. Ayın 15’inde ikisi de yanımda aldı solugu. Neden maaşımız eksik yattı diye sordular.”

“Sen ne cevap verdin?”

“Aydın yarısında çalışıyorsanız maaşın da yarısına razı olacaksınız, dedim. O gün bugündür kimse vazifesini ihmal etmiyor.”

Bilal Bey’in kafasında şimşekler çakmaya başlamıştı. “Ben bunu daha önce niye düşünemedim ki?” diye geçirdi içinden.

Osman Hoca’yı uğurladıktan sonra hemen dairenin işlerini yapan bilişim firmasını aradı.

“Personelin mesai saatinde telefonda ne kadar zaman geçirdiğini ölçen bir program yapabilir misiniz?”

“Yaparız efendim.” cevabını alınca çok mutlu oldu. Programın derhal yapılması için talimat verdi.

Müdür’ün istediği kısa süre içerisinde yerine getirilmişti. Uygulama maaş hazırlama sistemine entegre çalışıyor, sosyal medyada geçirilen zamana göre maaşları otomatik hesaplıyordu. Uygulama personele “devam takip programı” olarak sunuldu ve Müdür başta olmak üzere herkes uygulamayı telefonuna yükledi.

Maaş günü geldiğinde dairede kıyamet koptu. Maaşı eksik yatanlar mutemedin kapısına dayanmıştı. Mutemet herkese tek tek tüm bunların Müdür’ün başının altından çıktığını anlatmaya çalışıyordu.

Kalabalığın içinden birisi,

“Yürüyün arkadaşlar hakkımızı Müdür’den alalım!” diye bağırdı.

Kalabalık Müdür’ün odasına doğru yönelecekken Müdür’ü öfkeden barut fiçisine dönmüş bir hâlde karşılarında buldular.

İtiraz sesleri peş peşe yükseldi:

“Müdür’üm benim maaşım 3 bin eksik yatmış.”

“Benim 5 bin eksik.”

“Benim 2 bin.”

“Benim 8 bin.”

“7 bin de benim.”

“Hakkımızı isteriz.”

“Eksik maaşlar tamamlansın.”

Kalabalık galeyana gelmişti. Hep bir ağızdan slogana başladı.

“MAAŞIMIZI İSTERİZ. MAAŞIMIZI İSTERİZ!”

Müdür, yumruğunu havaya kaldırdı:

“Susuun!” diye bağırdı.

Bir an binayı sessizlik kapladı. Tüm gözler Müdür’ün üstüne kilitlenmişti. Herkes merakla onun ağzından çıkacak sözleri bekliyordu.

Müdür, bu sırada telefonunu çıkarıp bankacılık uygulamasını açtı:

“Bakın şuraya bakın! Bakın da hâlinize şükredin. Benim maaşım hiç yatmamış. Bakın SIFIR!”

Hiçbir şey anlamayan kalabalık,

“Nasıl yani?” diye birbirine soruyordu.

İçlerinden birisi,

“Anlasanıza biz sosyal medyaya ara sıra giriyoruz ama maşallah Müdür Bey hiç çıkmamış.”

O sırada mutemet elindeki listeyi gösterdi:

“Doğru vallahi! Program Müdür Bey’in maaşını tamamen kesmiş. Sabah 8’den akşam 5’e kadar TikTok, Instagram, Facebook, Twitter, YouTube hepsinde ayrı ayrı tam mesai yapmış.”

Kalabalıktan birisi,

“Ne olacak peki şimdi?” diye sordu.

Müdür,

“Ben yapacağımı bilirim.” dedi, sırtını dönüp sert adımlarla odasına gitti.

Maaş listesi kalabalığın elinde gezinirken telefonlara yeni bir bildirim geldi. Ekranda şöyle yazıyordu:

“Müdür Bey yayında: #MaaşımKesildiDestekOl”

Merakla uygulamayı açan personeller müdürlerini canlı yayında, masasının başında buldular. Bilal Bey, hüzünlü bir müzik eşliğinde konuşuyordu:

“Sevgili takipçilerim bu ay maaşım yatmadı. Lütfen bana destek olun. Hediyeler yollayın. 10 yıldız gelirse masanın üstüne çıkacağım, 20 gül gelirse takla atacağım. 50 kalp gelirse dans edeceğim.”

Çürümüşlüğün Puslu Aynası

◆ **Hakan İlhan**

Destan yazar aslanın tökezlese ayağı,
Davul zurna çaldırıp âlemde mimler durur.
Yedi köyü bitiren at gözlüklü ahmağı,
Elli kaftanla süsler, ballayıp simler durur.

Batak balçık bulaştı, çivit mavisi göle,
Meralar katran oldu, mahlûkat döndü küle,
Tek buse kondurmadı, bir gün olsun bir güle,
Gülbüz orman yanarken köşkünü çimler durur.

Mezatlar yalan oldu, rüşvetle doldu çanta,
“Yemeyen domuz” diye, herkeste bir avanta,
Keseler dipsiz kuyu pis alıştılar ranta,
Fakire şükrettirir, yandaşı yemler durur.

İlim ile irfanı bürüdüler bir çula,
Bir parça menfaate köle oldu kul kula,
Ahmaklık moda oldu, liyakat döndü pula,
Eşeği âlim eder, kır atı gemler durur

Sermayesi çakallık, ticareti hileli,
Dopingsiz maça çıkmaz, oyunları şikeli,
Bataklığa ev yapar, çimentosu şüpheli,
Ahlakında demir yok, temeli kumlar durur.

Dilinde Allah kitap, dalkavuktur kandırır,
Yağa bala bayılır, kaymağına bandırır,
Karnı cisminden büyük, kabız fili andırır,
Tüysüz yetim hakkını hortumla hamlar durur.

Un bozuk maya bozuk, bozuk çıkar hamuru,
İzi kalsın diyerek yapıştırır çamuru,
Öyle bir konuşur ki, sanki hayâ memuru,
Mahreme burnun sokar, gözünü zumlar durur.

Tilkiyle tavukları boş bırakır kafeste,
Alın teri dökmez hiç, evi verir ladeste
Ya kıl olur mabatta, ya püskül olur feste
Kara izbe ellerde zihnini semler durur.

Haram deyip ağzına asla sürmez şarabı
Denge yok kantarında, yanıltır hep hesabı
Stok vardır tezgâhında, çevirir kırk dolabı
Kazıktır etiketi, katlayıp zamlar durur.

Selamını diyene her kapıyı aralar,
Kendinden olmayanı mesnetsizce karalar,
Sözleri cam kırığı, konuştu mu yaralar,
Zehir açar bağrında, bayramı gamlar durur.

Eksik olmaz dilinden, ata dedeye küfrü,
Kabahatinden büyük, ettiği suçun özü,
Yetişmezdi yatsıya, yaktığı mumun ömrü,
Yalanla şişirdiği balonu gümler durur.

Arabadan Ses Geliyor

◆ Aslan Avşarbey

Ocağına düştüm usta
Arabadan ses geliyor
Rezil olduk eşe dosta
Arabadan ses geliyor

Küçük görme çarkıt diye
Bize dedemden hediye
Bazen vuruyor küt diye
Arabadan ses geliyor

Bazen gır gır bazen tak tak
Şişirdi kafayı alçak
Sağa sola iyice bak
Arabadan ses geliyor

Yaptırmıştım sigortadan
Cam çatladı tam ortadan
Ya motor ya kaportadan
Arabadan ses geliyor

Güven vermiyor ön düzen
Yoldan çıkarıyor bazen
Her binişte sinir bozan
Arabadan ses geliyor

Bilmesem de bu işleri
Sağlam gibi rot başları
Nasıl piston vuruşları
Arabadan ses geliyor

Klima hiç soğutmasın
Bir tek beyni öğütmesin
Sakın bilye dağıtmasın
Arabadan ses geliyor

Kopsa triger kayışı
Alır gider üç mayışı
Sorun para olmayışı
Arabadan ses geliyor

Yeniledim dört tekeri
Fena durmuyor çekeri
Bir aşağı bir yukarı
Arabadan ses geliyor

Bijonlar tam jantlar dümdüz
Lakin yine öter yüz­süz
İster gece ister gündüz
Arabadan ses geliyor

Amortisör yayına bak
Tüm disklerin boyuna bak
Bul işte her şeyine bak
Arabadan ses geliyor

Bakma sen yol tutuşuna
Egzozdan yağ atışına
Etki eder satışına
Arabadan ses geliyor

Mülkî der ki hâlimi gör
Ustadaki çalımını gör
Yalan değil ölümü gör
Arabadan ses geliyor

Hangisi Hırsızlık?

◆ Fatma Uçarlar

Bir yandan ev yaptırmaya çalıştığım, bir yandan da kira ödediğim, iki oğlumun da öğrenci ve ikisinin de ihtiyaçlarını hem anne hem de baba görevini üstlenmiş biri olarak karşılamaya çalıştığım yıllar. Ufak bir il olan Burdur’da değil de İstanbul gibi büyük bir şehirde yaşasaydım bilmem hâlim nice olurdu?

1994 veya 95 yılları, soğuk bir kış akşamı mesai-min bitme saatlerinde ilkokul öğrencisi olan küçük oğlum mavi önlüğü üzerinde, yüzü elleri soğuktan morarmış bir şekilde odama girince,

“Oğlum montun, nerede?” diye sordum.

“Okulda astığım yerde bulamadım, okulun hizmetlisi abi ile de aradık ancak okulda yoktu anne-ciğim.” cevabını aldım.

Çok şaşırdım. Okul kapanmadan kendim de aramak için hemen oğluma hırkasını giydirip akşamın soğuşunda yürüyerek okula gittik. Gerçekten oğlumun montu okulda yoktu. Babaannesinin örmüş olduğu beresini ve atkısını da montunu asarken kollarının içine koyduğu için hepsi birden kaybolmuştu. Yapacak bir şey yoktu, kışkı eski montuyla bitirecektik. Ve öyle de oldu.

Bu olayın üzerinden bir yıl gibi bir zaman geçmişti. O gün gireceği dersane sınavı sonrası oğlumu alıp eve birlikte gitmeyi düşündüğümünden sınavın yapıldığı dershaneye gitmişim. Koridorda oğlumun sınavdan çıkmasını beklerken yavaş yavaş sınavını bitiren öğrenciler dersliklerden çıkmaya başladı.

Bir anda üstünde montu, boynunda atkısı ve elinde beresi olan çocuğu gördüğümde oğlum sanarak oturduğum yerden kalkınca onun maalesef oğlum olmadığını gördüm. Oğlumun çalınan montu, atkısı ve beresi takım hâlinde sınavdan çıkan çocuğun üzerindeydi.

Çocuğun gidişine şaşkın bir hâlde, hiçbir şey diyemeden, hatta çocuğu incitmekten çekinircesine âdeta donmuş bir şekilde bakakaldım. Sonuçta o bir çocuktı ve ben bunca insan arasında onu mahcup edemezdim. Sanki elimden çocuğum kaymış gibi kolum, kanadım kırılmıştı. O ortamda oğlum da sınavdan çıkmış yanıma gelmiş ama ben hâlâ

gitmekte olan çocuğun arkasından bakıyordum. Oğlumun sesiyle kendime geldiğimde üzerimdeki şaşkınlığı bir müddet daha atamadığım gibi bu koldan da o gün oğluma hiç bahsetmedim.

Küçük oğlumun montunun çalınmasının bir yıl öncesi veya sonrasıydı. Büyük oğlum liseye gidiyordu ve kış mevsimi içinde ihtiyacı olan botu almak için epeyce dolaşıyorduk. Öyle ya iki çocuk okutuyorum tek maaşla hangi bir gidere yetecektim? Üstelik esnaf beni tanımıyor, kredi kartı denen şeyle henüz tanışmamışım. Elimdeki imkânlarla zor da olsa botunu aldım yakışıklı oğlumun. Botunu giymeye başladığının ilk günleriydi sanırım ve Ramazan ayı içindeydik.

Oğlum camiye gitmek istedi, Burdur’un yukarı çarşı mevkiinde bulunan tarihi Ulu Camide teravih namazını kılacaktı. Ben de oğlum bu anlamlı günde camiye gitti diye sevinirken cemaatin dağıldığı saatlerde kapı ziline çalması ile kapıya koştum. Öyle ya oğulcuğum, Rabb’iyle buluşmaktan geliyor, yüzünde güller açmıştır derken o da ne, yüzü sirke satıyor âdeta.

Ayağında koca koca takunyalar, ıslanmış çorapları ile kış günü üşümüş bir şekilde gelmişti eve. Hangi anne yüreği dayanırdı bu görüntüye? Oğlum camide namazını kılarken dışarıda da fırsat kollayan hırsız veya hırsızlar cemaatten birkaç kişinin ayaklarıyla ortadan kaybolmuş. Giden gitti ama bende de topluma karşı duyduğum güven gitti.

Yukarıda anlattıklarım birer hırsızlıktı; belki alışkanlıktan, belki de ihtiyaç olmasından dolayı yapılan eylemlerdi. Kendisini pek sevmediğim, söylediği bir sözü çok doğru bulduğum birinden doymuştum ilk kez Elgar Allan Poe’nin sözünü: “Gördüğünün yarısına, duyduğunun hiçbirine inanma!” Gerçekten de bazen görünenler her zaman doğru olmayabiliyormuş. Tıpkı anlatacağım konu gibi.

Yıl 2014 sevgili eşim bana hediye olarak bir bilezik almış, değiştirebileceğimi söyleyince birlikte sarrafa gittik.

Sarrafta çalışan kızlar önüme epeyce çeşit çıkar-dı, karşımda ayna kollarımı sıvadım birbirini takı-

yorum bir diğerini. Aslında zor beğenen biri değilim ama sade, spor ve şık bir bilezik olsun derken epeyce denedim ve nihayet kararımı verdim.

Beğendiğim bileziği kutusuna yerleştirdiler, ben de kutuyu çantama koyup çalışanlara teşekkür ederek keyifli bir şekilde eşimle birlikte oradan ayrıldık. Ayrıldık ayrılmasına da belki elli, belki de yüz metre gitmiştik ki arkamızdan koşarak geldiğini nefes nefese kalmış olduğundan anladığım sarrafta çalışan ve bana çeşit çeşit bilezikleri çıkararak güzel kız:

“Affedersiniz, bir bilezik eksik de kolunuzda kalmış olabilir mi?” deyince gayriihtiyari bluzumun volanlı olan kolunu sıvadım. Işıl ışıl parlayan bilezik kolumda öylece duruyordu. Hani bir söz vardır ya “Yer yarılrsa da içine girsem” diye... İşte aynen öyle, yer yarılrsa da içine girsem. Maalesef olan olmuş ve o kargaşada nasıl olduysa bir bilezik kolumda kalmıştı.

Kendimi ben masumum, farkında değilim diye savunmaya kalksam da ispat edemezdim. O sarrafa ilk kez giriyordum, beni tanımıyorlar ki ‘Fatma Hanım böyle bir şey yapmaz.’ desinler. Hem eşime, hem sarraf çalışanlarına karşı mahcup olmuşum. Sadece ben biliyorum beni, başkası ne bilsin beni? Ortada kameralar var, her şey aleni. Bu olayı büyük bir şehirde yaşamış olsaydım şu an hırsız damgası yemiş bir suçluydum. Üstelik akşam haberlerine bile çıkardım. Rezil olmuşum. Ne söyledim bilmiyorum ama sadece ‘Farkında değilim inanın,’ dedim defalarca.

O zaman bir kez daha anladım ki, her zaman hiçbir şey görüldüğü gibi olmuyormuş. İnsanlara yaftayı yakıştırmak çok kolaymış. Aynı olayı televizyonda izlemiş olsam ben de gördüğüme inanırdım. Ama öyle olmadığını kendi başıma gelince anladım.

O günden sonra eşimin geçmişte öğrencisi olan bu sarrafa bir vesile ile girdiğimizde her çıkışında kollarımı sıvayıp:

“Bak temizim!” demek geliyor içimden.

Perişan Yurdum

◆ **Murat Kahraman**

Doyamadım toprağına taşına
Hâlleri perişan yurdumun emmi!
Duam, bir musibet gelmez başına
Pek şanlı kahraman ordumun emmi!

Ağacı görünce duramaz hızar
Kâr peşinde olan inhâda kızar
Hainler, yurdumun altını kazar
Sayısın sayamam derdimin emmi!

Sıkıyı görenler çabayı keser
Nesil düşmanları gebeyi keser
Doktor dersin kimi bebeyi keser
Tadı yok önümün ardımın emmi!

Dağ başında bile çiçekler solmuş
Caddeler, sokaklar eşkiya dolmuş
Magandalık sanki bir meslek olmuş
Piyasa kırdımın, sardımın emmi!

Esnaf beş kuruşa yemin içiyor
Şehirde taksiler yolcu seçiyor
Emeklinin maaşını geçiyor
Vergisi, aldımın verdimin emmi!

Eşitlik sayılmış karalık aklık
Sinek üretmekte daim bataklık
Kişisel özgürlük değil, alçaklık
Değeri kalmamış gördüm’ün emmi!

Unçuluk Anşa-Bedirik Hörü/dokuz

◆ Hacı Musa Tuncer

Elif kız, Variyenli Ali'ye uzaktan da olsa az çok akraba olduğu içi Variyenli Ali, sinirlenmişti artık. Yapılanlar kanına dokunuyordu. içinde ne var ise dökmeye devam etti. Tesbih çeken elleri titremeye başladı. Teber Tahir'in, Coruk Cevriye'nin ve oğulları Sünepe Süllü'nün yalanlarına, düzmecelerine hiç mi hiç inanmadı.

Teber Tahir, Variyenli Ali'nin söylediklerini irkilererek dinledi, önce inanamadı. İşin ciddiyetini anlayınca daha doğrusu biraz da korktu. Oturduğu yerden kalktı, geri oturdu. Soğuk soğuk terliyordu. Şapkasını sağa sola çevirdi, sonra burnunu yere dikerek usulca ve titrek bir sesle,

"Hayırdır Variyenli Ali Efendi? Epiyedir görüşmüyeli sen bayaa deşmissin. Cip ireli gediyon bak! Annacında adamın Teber Tahir olduunu unuddun elleham. Biz kime ne etmişik de bö'öle hiddetli vede gahirli gonusuyon sen kine? Sen buruya üzüm satmıya mı geldiin yongsa a'az aramıya mı geldin? Hemi sa'a ne kine elin geleninden gedenden? Ayıp daal mı? Elif gız dağdan birkennecek çilpi getirdiise navar bunda? Heç mi bir yumuşumuza yetişmesin? Hep düşük hep düşük yapıyo, dünya gözüyünen bir torun sevemiyeceg miyik biz? Aha şu avradım Cevriye bir torun sevmesin mi? Ellerin gelinnerinin dokuz çocuk gunnayıb da bööddüglarına baka baka göz göönçüsü mü olsun? Gapımızda yoz mu besliyek yani? Bunu mu isdiyon Ali, bunu mu isdiyon?" dedi.

Hemen arkasından Coruk Cevriye sert bir tavırla lafa atladı.

"Bu bööle galmıyacak, derken neyi gasdediyon sen Al'ede, neyi gasdediyon?" dedi.

Variyenli Ali,

"Bag! Cevriye bacı, Elif gız benim hemi köylüm, hemi de akrubam olur. Elif'e bu yabdıklarınız benim ganıma dokunuyo, zoruma gediyo. Elif'in babası Göö Hösüün'ü zor zabdeyliyon, elinden bir gaza neem çıkarsa heç şaşmayın. Benden söylemesi. Gene diyom ki, Bundan kerli ayaanızı deng alın! Haaa şunu da deyim..."

Variyenli Ali, Cevriye'ye dönüp eliyle kocası Teber Tahir'i işaret ederek devam etti.

"Bu herifiyin bu köye heç eyilii olmaz, olmadı da. Suçsuz, gariban, kimsesiz insannara iftira atıp garoolu düşüren bu herifin, mapısa dıkan bu herifin, Gazaada, işini doğru dürüst yapan memurların

naklini en ücıra yerlere sürgüne gönderen gene bu herifin, siz onu benim külehe-me annadıg külehe-me." dedi. Ayağa kaltı.

"Ben gediyo. Bundan kerli ne halınız varısa görün. Bakıyım el mi yaman beğ mi yaman? Ben diyeceğemi dedim size. Dediklerimin aynısını O oğlunuz denen kepaze Sünepe Süllü'ye de iletin. Ha Cevriye bacı, sen de gusura galma! haggını helal eyle. Duz ekmağamız var, hızzmatını gördüm, senden yana sözüm yok. İleekin bu gocanınan o densiz oğluyun şeytanlıklarına, hızzırlıklarına senin aklın pek ermez, bunu eyi belle. Gulağana da küp'eyle!" dedi.

Teber Tahir, işin ciddiyetini anlayınca alttan alarak,

"N'oldu da birden yekiniverdin bire Al'ede? Hani böğön burda galmıyacın mı yongsa?"

Variyenli Ali:

"Galmıyacağam Teber Tahir galmıyacağam. Galınacak yer olur galınır, galınmıyacak yerde de bir soluk galmam ben!" dedi.

Teber Tahir ve Variyenli Ali, birbirlerinin cinlerini iyi bilirler. Bunu bildikleri için de Teber Tahir'in ne edip edip Variyenli Ali'yi ikna etmesi gerekiyor. Çünkü Variyenli Ali, gençlik yıllarında eşkiyalara karşı eşkiyalık yapmış. Acımayanlara acıamamış. Dediklerini mutlaka yerine getirmiş. Gözü kara, attığını vurmuş, vurduğunu düşürmüş. Düldül Dağı, Şimşekkaya, Üce Dağı, Maraşlıoğlu'nun Dağı, Bereket Dağı, Balk Dağları ve hatta Ceyhan Nehri kıyılarından tut, ta ki Ali Kayası'na kadar olan sahalarda aylarca dağlarda yatıp kalkıp yaşamış, iz sürmüş. Girmediği in, bilmediği delik, geçmediği geçek, yatmadığı mağara kalmamış. Haksız yere kimsenin malına, canına zarar zıyan vermemiş, dokunmamış. Dokunanları da kendi yöntemiyle acımadan it öldürür gibi öldürmüş, leşlerini de Ceyhan Nehri'ne atmış bir adam. Teber Tahir, bunları bildiği için Variyenli Ali'nin aniden kalkışından iyice korktu. Çünkü kesin biliyor ki, Variyenli Ali bir şeyi kafasına takmışsa kesin yapar. Hâl vaziyet böyle olunca,

Teber Tahir, yalvarırcasına alttan aldı, üstten aldı fakat kalması için Variyenli Ali'yi ikna edemedi. En son,

"Al'ede, cır gurban oluyum, gene beni senden eyi annıyan olmaz, Süllü'nün gulağanı ben çekerim,

biliyon o daha cahal. Bundan kerlime kimsenin bişedine o da garışmaz ben de garışmam. Senden bir tek iricağam, o Göö Hösiyen'i başıma musallat eddirme de ne dudarsan dud cır navar! Yongsasenden gelene ben ırağzıyım." dedi.

Yalvarmalar, rica minnetler kırıla giderken, Variyenli Ali o arada, Teber Tahir'e bir çirtim üzüm dahi bırakmadan, iki yarım sandık üzümü katırına yükledi. Yola koyulmak üzereyken yavaşı boyunu döndürerek,

"Bakıyom da beni çok eyi annıyon Teber Tahir. Az soğura da başıma melâike kesilirsen heç şaşmam. Haee, Göö Hösiyen'in işine gelinci, ben o işe garışmam. Aslında garışırım da garışmam. Çünkü ortada bir namıs meselesi var namıs! O mâsum Elif gızcağaza yabdıklarınızın hayfı alınmadan durulacak mı sanıyon Teber Tahir? Göö Hösiyen'in benden daha belâ bir herif olduğunu bellemişsin zahar? Bu zamanaçağa bellemediğsen gaygeyleme o sa'a belledir. Zatan suç bende kine Göö Hösiyen'i şindiyeçağa ben zabdeylediydim. Amma boşuna zabdeylemissim. Vara ellemiyeydim de ne olursa oluyaydı." dedi.

Teber Tahir, korkusundan yutkunarak, yüklü katırın semerinden tutarak,

"Heç mi bir hal çaresi yok Ali Efendi, heç mi?" dedi.

Variyenli Ali:

"Var. Olma mı? Var tabii!"

Teber Tahir, gözleri ışıldıyarak,

"De, çabıg de Al'ede, çabıg de hele! Nedir çaresi?" dedi.

Variyenli Ali, işaret parmağını Teber Tahir'in gözüne sokarcasına, gözünün içine sert sert bakarak,

"O Elif gızı gelinin olarak geri alıp evine getireceen. Bu biir! Getirdik kerli de gelinim değen gıza sahab çıkacağan. Bu ikii! Dağa, daşa gönderip sırtında odun neyim çekdirmeyeceğen. Bu üüç! Gerisini ben hallederim Teber Tahir, annadı?" dedi.

Yukarı balkondan kendilerini seyreden Coruk Cevriye, bu sözleri duyar duymaz,

"Vay aklınla bin yaşa Al'ede! Vay aklınla bin yaşa emi!" diyerek duâ etti.

Artık, bir çıkış yolu bulup rahatlayan Teber Tahir,

"Yahu ne demek Al'ede, tabiğim olur. Baştacı ederik Elif gelinimizi, ne zaman alıp gelek hı? Sen onu de bize." dedi.

Variyenli Ali:

"Öyle hemen acele edmen. Hele şu ortalık bir

seknisin, birgaç güne galmaz ben köyüme döner, Göö Hösiyen'inin, Elif gızımızın, horantalarıyanan bir hal danışıklığı yapar, sourada ben size habar salarım." dedi.

Bu konuşmalarda geçen maddeleri, memnuniyetle kabul eden Teber Tahir ve karısı Coruk Cevriye, Variyenli Ali'ye ikisi iki yerden büyük alkış vererek, memnuniyetlerini dile getirdiler. Variyenli Ali, ortamın biraz durulması için,

"Bu konu burada bitmiştir. Daha birşeyler söylemeninde cib gereğe yok.. Cevriye bacı benim yanımda senin hatirin böğök. Sen şoo duvardaki asılı duran, Abdal İrahan Hatın'ın ördüğü halburı getir de içine üç beş salkım üzüm guyuyum da ye." dedi.

Sözde, ortam yumuşamıştı artık. Coruk Cevriye çabucak bahse konu halburu aldı getirdi, Variyenli Ali'de halburun içine, her bir salkımı iki kilogram gelebilecek kadar ağırlıkta kara üzüm salkımından üç salkım üzüm yatırdıktan sonra,

"Bu benden hedâye." dedi ve üzüm sandığının kapağını kapattı. Katırın yularını eline aldı, Teber Tahir'in yüzüne bakmadan,

"O senin deliye sögle, o işlediği haneği yuddugumu da sanmasın. Sen de yuddugumu sanma Teber Tahir! Ulak Mılla'yı gullanarak iş dudmayı tergeyin. Verin adamın moturunu da. Çebişinize de yazzık etmeyin. Siz Ulak Mılla'ya bırak çebişinizi, bitinizi dahim vermezsiniz. Bir dahada ba'a filim neyim çevirmen! Ben o yolları tergiyeli çok oldu. Annadığ çok oldu Tahir? Beni o yollara geri düşürme!" dedi.

Teber Tahir, Ulak Mulla'ya kurduğu tezgâhı, Variyenli Ali'nin anladığını anladı ve mahcup mahcup,

"Temam pekâlâ Al'ede. Sen gaygeyleme! Mılla senden eveli köye varır." dedi.

Variyenli Ali:

"İsderse varmasın, uğraşmayın Mılla'yanan! Adamı melmekete sığdırmaz eddiniz. Ayıp, ayıp. Aere şu duddugunuz alıgoyma işini var ya cenderme bir duysun, yandınız siz Tahir yandınız. Bırak cendermiye, Siz var ya siz? Perişan Perihan'a bile yetmezsiniz. Aklınızı başınıza devşirin. Benden hatırlatması. Buraya da ayrı bir çem basıyom habarınız ola!" dedikten sonra, veeleahve çekerek, gün öğle vaktine yaklaşırken her iki tarafı ormanlarla bezeli stabilize yolda katırın önünde, ayağında hakiki camuz gönünden yapılmış 46 numaralı Maraş çarığı ile yürüyerek aşağı sehel köylerine doğru yola revan oldu.

Büyük Adamları Tanımıyoruz

◆ Gazi Hüseyin Kılbaş

Bıyığı cüssesi boyu posuyla,
Onca büyükleri tanımıyoruz.
Makamı, unvanı, kibri, forsuyla,
Yüce(!) büyükleri tanımıyoruz.

Dünyalık menfaat peşinde koşan,
Vatan bayrak diyen herkesle coşan,
İşret meclisinde rotadan şaşan,
Cüce büyükleri tanımıyoruz.

Kerhane meyhane çok iyi bilen,
Kadehte Yunan'la kardeşlik bulan,
Senede birkaç kez camiye gelen.
İnce büyükleri tanımıyoruz.

Pâyesi, koltuğu isminden büyük,
Gölgesi her daim cisminden büyük,
Rütbesi, nişanı resminden büyük,
Nice büyükleri tanımıyoruz.

Yaradan'a değil paraya tapan,
Parayı görünce havada kapan,
Cennet arsasına rezidans yapan,
Hoca(!) büyükleri tanımıyoruz.

Gazi der; şan, şöret lazımsa kula,
Mertlikte ahlâkta vermesin mola.
Her yerde nefsiyle çıkarlar yola,
Koca(!) büyükleri tanımıyoruz.

Yağ Yakma-Nüfus Sayımı-Hangi Durak?

◆ Salman Kapanoğlu

Yağ Yakma

İmam Hatip'in orta birinci sınıfındaydım. Beden eğitimi dersinde çok yorulmuştum. Eve geldiğimde annem çamaşır yıkamış, belli ki çok yorulmuştu. Üstelik de bu yorgunluğa rağmen, bize bulgur pilavı pişirmişti. Hep beraber sofraya oturduk. Pilavdan bir kaşık alanın yüzü buruşuyor, pilavda bir tatsızlık olduğunu fark ediyordu. Kardeşimle beraber göz göze geldik. "Tuzu mu eksik acaba?" diye içimizden geçirdik. Annem de pilavdan bir kaşık alıp da çiğnedikten sonra,

"Hımmm yağı eksik." dedi.

Annem, benim yorgun olduğumu görünce kardeşime baktı:

"Hadi bu pilava yağ yak da gel!" dedi.

Kardeşim biraz sırtardı:

"Hep bana iş buyuruyorsun! Abime neden söylemiyorsun? Hep beni mi görüyorsun?"

Annem, bana çaresizce baktı, "Pilava sen yağ yakar mısın?" demeden, anladım ve pilav tabağını alarak ayağa kalktım. Pilava hitaben,

"Ey pilav! Sen yemeklerin en lezzetlisin. Seni ağalar, beyler, paşalar yer. Seni bir yiyen bir daha yer." dedim.

Annem, şaşırmış bir halde bana baktı:

"Ne yapıyorsun oğlum?" dedi.

"Pilava yağ yakıyorum anne!" dedim.

Nüfus Sayımı

Öğrenci milleti, dersi kaynatmak için ellinden geleni yapar. Hiç yoktan bir konu bulur, öğretmen de buna müsaitse değme keyfine! Artık o ders bitti demektir. Bundan kimin ne kazancı varsa...

Mehmet Akif, "Ne zaman ki cuma namazındaki cami cemaati kadar sabah namazlarında da olursa o zaman bu ülke kalkınır." demiş. Ben de "Ne zaman ki öğrenciler, boş derslerini ve boş zamanlarını kendi iradeleriyle doldururlarsa bu ülke işte o zaman kalkınır, büyür, gelişir." kanaatindeyim.

Dersi kaynatmak isteyen bir öğrenci,

"Hoca'm siz de nüfus sayımında görevli misiniz?"

dedi.

"Evet görevliyim. Konumuza dönecek olursak..."

"Hoca'm Hoca'm, nüfus sayımını niçin yapıyorlar?"

"Evladım! Baban alışverişleri evinizin nüfusu-na göre yapmıyor mu? Ülkemizin nüfusunu da bu amaçla tespit edip ona göre planlayacaklar."

Öğrenci dersi kaynatacak ya,

"Hoca'm, bu sayıyı öğrenip ne yapacaklar ki?"

Baktım ciddi cevaptan almıyor:

"Oğlum, ülke sayısını bilecekler ki ona göre lahmacun dağıtacaklar." dedim.

Zil çaldı.

İkinci derste, öğrencilerin ders kaynatma niyeti hâlâ devam ediyor.

Aynı öğrenci geçen derste ki hinliğiyle,

"Hoca'm teneffüste annemi aramıştım. Pazar günü sayımlardan sonra adam başı lahmacun dağıtacaklarmış, dedim. Annem de 'Hoca'na sor bakalım, ayrı da verecekler mi?' dedi."

Ben başımı gözümü çeviriyorum ama öğrenci tekrar tekrar soruyordu:

"Sahi hocam, ayrı da verecekler mi?"

Hangi Durak?

İmam Hatip Lisesi birinci sınıf öğrencisiydim. Kur'an-ı Kerim Hoca'mız, sınıf yoklamasından sonra "Herkes Kur'an-ı Kerim kitaplarını çıkarsın, sıradan okutacağım. Konuşan, dinlemeyen, takip etmeyen olursa döverim." dedi.

Ön sıradan okutmaya başladı, birkaç kişi okuduktan sonra, Hoca benim arkadaşla konuştuğumu görünce sert bir tavırla,

"Kapanoğlu söyle bakalım, arkadaşın hangi durağa geldi?"

Ben gayet sakin bir şekilde, sayfanın alt taraflarından bir durak göstererek,

"Hoca'm ben 'yuginûn' durağında bekliyorum, daha gelmedi." dedim.

Ne Bilsin?

◆ Tacettin Çetin

Eşği çamura çökmeyen kişi
Semeri, kürtünü, çulu ne bilsin
Tavuğun darıdır daima düşü
Kuluçkayı, gurku, folu ne bilsin

Karanlık gecede kara karınca
İz bırakır Hak yoluna varınca
İlkyaz gelmeden patlayan gonca
Sümbülü, navruzu, gülü ne bilsin

Dürümü direktir, sokumu kürek
Sofranda garibe yer açmak gerek
Yokluk türküsüne yanmayan yürek
Mazlumu, mağduru, kulu ne bilsin

Buğday nedir, bulgur nedir, yemek ne?
Damla damla alın teri emek ne?
Günleri şaşırmış aylar neyine
Takvimi, bildiri, yılı ne bilsin

Arık etten yağlı tirit olmazmış
Olsa ne olur o yerini bulmazmış
Sekiz baş horanta akli bir karış
Çorbayı, keşkeği, yalı ne bilsin

Üç beş kişi yola çıksak beraber
Ötelerden bize verseler haber
Edep erkân görmemiş ki birader
Çığırı, cılgayı, yolu ne bilsin

Felek ile kozumuzu bölüştük
Uzlaşma olmadı hep ayrı düştük
Ağustosta tarla süren şu kütük
Dirgeni, yabayı, beli ne bilsin

Havayi Abdal'ım bu sözüm haktır
Kesilmiş rahmet yer demir gök bakır
Ekinler kurumuş ambar tamtakır
Tarlayı, yazıyı, çölü ne bilsin